

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת-מבאה של פסקה story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוק proof-ראיה
---	--

שבועות-ידיעות הטומאה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
קידה - על אפים, וכן הוא אומר: (מלכים א' א') ותקד בת שבע אפים ארץ, כריעה - על ברכים, וכן הוא אומר: (מלכים א' ח') מכרוע על ברכיו השתחוואה - זו פישוט ידים ורגלים, וכן אומר (בראשית ל"ז) הבוא נבוא אני ואמך ואחייך להשתחות לך ארצה.	ת"ר:										טז:
צריך שהייה למלקות, או אין צריך שהייה למלקות? לקרבן גמירי שהייה, למלקות לא גמירי שהייה, או דלמא בפנים גמירי שהייה, לא שנה לקרבן ולא שנה למלקות?	בעי רבא:										טז:
תיקו.											יז:
תלה עצמו באויר עזרה, מהו? כי גמירי שהייה - שהייה דבת השתחוואה, דלאו בת השתחוואה לא גמירי, או דלמא בפנים גמירי שהייה, ל"ש דבת השתחוואה ול"ש דלאו בת השתחוואה?	בעי רבא:										יז:
תיקו.											יז:
טימא עצמו במזיד, מהו? באונס גמירי שהייה, במזיד לא גמירי שהייה, או דלמא בפנים גמירי שהייה, ל"ש באונס ול"ש במזיד?	בעי רב אשי:										יז:
תיקו.											יז:
בעי רב אשי: נזיר בקבר, בעי שהייה למלקות או אינו צריך? בפנים גמירי שהייה, בחוץ לא גמירי שהייה, או דלמא באונס גמירי שהייה, לא שנה בפנים ול"ש בחוץ?	בעי רב אשי:										יז:
תיקו.											יז:
בא לו בארוכה - חייב, בקצרה - פטור וכו'.											יז:
קצרה שאמר, אפי' עקב בצד גודל, ואפי' כל היום כולו.	רבא:										יז:
שהיות מהו שיצטרפו?	בעי רבא:										יז:
ותיפשוט ליה מדידה											יז:
התם בדלא שהה.											יז:
בא לו בארוכה שיעור קצרה, מהו? שיעור גמירי, וכי בא לו בארוכה שיעור קצרה - פטור, או דלמא דוקא גמירי, בארוכה - חייב, בקצרה - פטור?	בעא מיניה אביי מרבא:										יז:
לא נתנה ארוכה להדחות אצלו.	א"ל: [רבא]										יז:
אלא קדימא לן: טמא ששימש במיתה היכי משכחת לה? אי דלא שהה, היכי עביד עבודה? אי דשהה, בר כרת הוא אי אמרת בשלמא שיעורא גמירי, משכחת לה דאניס נפשיה בקצרה ועבד עבודה, אלא אי אמרת דוקא גמירי, היכי משכחת לה?	מתקיף לה ר' זירא:										יז:
מאי קושיא? משכחת לה כגון שבא בקצרה והפך בצינורא, וכדרב הונא	אביי:										יז:
זר שהפך בצינורא - חייב מיתה.	דאמר רב הונא:										יז:
זר שהפך בצינורא - חייב מיתה.	גופא, אמר רב הונא:										יז:
ה"ד?											יז:
אי דלא הפך לה לא מיעכלי											יז:
פשיטא											יז:
ואי דלא הפך בהו נמי מיעכלי											יז:
מאי קא עביד?											יז:
לא צריכא, דאי לא הפך בהו מיעכלי בתרתי שעי, והשתא מיעכלי בחד שעתא, והא קמ"ל, דכל קרובי עבודה - עבודה היא.											יז:
בעינא דאימא מילתא ומסתפינא מחבריא: הנכנס לבית המנוגע דרך אחוריו, ואפילו כולו חוץ מחוטמו - טהור, דכתיב: (ויקרא י"ד) והבא אל הבית, דרך ביאה אסרה תורה, ומסתפינא מחבריא, אי הכי כולו נמץ כולו - לא גרע מכלים שבבבית, דכתיב: (ויקרא י"ד) ולא יטמא כל אשר בבית.	רב אושעיא:										יז:
רבא:											יז:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

Talmud Navigator																							
שבועות-ידיעות הטומאה																							
מימרא																							
מאן דאמר																							
יז:																						תניא נמי הכי:	גגין הללו - אין אוכלין שם קדשי קדשים, ואין שוחטין שם קדשים קלים, וטמא שנכנס דרך גגין להיכל - פטור, שנאמר: (ויקרא י"ב) ואל המקדש לא תבא, דרך ביאה אסרה תורה.
יז:																							זו היא מצות עשה שבמקדש שאין חייבין עליה וכו'.
יז:																							היכא קאי דקאמר זו היא?
יז:																							אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש, ואין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש, אבל חייבין על עשה ועל לא תעשה שבגדה, ומביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבגדה
יז:																							זו היא מצות עשה שבמקדש שאין חייבין עליה, ואיזו היא מצות עשה שבגדה שהייבין עליה? היה משמש עם הטהורה, ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד - חייב, מפני שיציאתו הנאה לו כביאתו.
יז:																							איתמר, אביי אמר משמיה דר' חייא בר רב:
יז:																							וכן אמר רבא אמר רב שמואל בר שבא אמר רב הונא:
יז:																							הוי בה רבה:
יז:																							במאי?
יז:																							אילימא סמוך לוסתה
יז:																							ובמאן?
יז:																							אילימא בתלמיד חכם
יז:																							בשלמא אכניסה ליחייב, קסבר: יכולני לבעול, אלא אפרישה אמאי ליחייב? מזיד הוא
יז:																							ואי בעם הארץ
יז:																							אידי ואידי אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד הוא
יז:																							ואלא בשאין סמוך לוסתה
יז:																							ובמאן?
יז:																							אילימא בתלמיד חכם
יז:																							ולא חדא לא מיחייב, אכניסה אנוס אפרישה מזיד
יז:																							אי בעם הארץ
יז:																							חדא הוא דמיחייב, אפרישה
יז:																							לעולם בסמוך לוסתה, ובתלמיד חכם, ותלמיד חכם לזו ואין תלמיד חכם לזו.
יז:																							ותרוייהו תנינהו, כניסה תנינא, פרישה תנינא
יז:																							פרישה תנינא:
יז:																							היה משמש עם הטהורה, ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד - חייב
יז:																							כניסה תנינא:
יז:																							נמצא על שלו - טמאין וחייבין בקרבן
יז:																							מאי לאו בסמוך לוסתה ואכניסה
יז:																							לעולם אימא לך: בשלא סמוך לוסתה ואפרישה, וכי תימא: פרישה למה ליה? הא תנא ליה? הא איצטריך לאשמועינן: נמצא על שלו - טמאים בספק ופטורין מן הקרבן, ואידי דבעי מיתנא נמצא על שלו, תנא נמי נמצא על שלו.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-ידיעות הטומאה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מי מצית לאוקמה לההיא בשלא סמוך לוסתה ואפרישה? והא נמצא קתני, ונמצא לבתר הכי משמע, ואי אפרישה מעיקרא כי פריש ליה מעיקרא הוא ליה ידיעה	רבינא לרב אדא:	◊								ז	
ציית מאי דקאמר רבך.	א"ל רבא: [לרב אדא]	◊									
היכי מצית?	[רב אדא]	ז									
זו היא מצות עשה שבנדה שחייבין עליה	דתניא עליה:	◊								ז	
ואם איתא, מצות לא תעשה היא		ז									
אי נתינתא, חסר ותני הכי: זו היא מצות לא תעשה שבנדה שחייבין עליה, היה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד - חייב, זו היא מצות עשה שבנדה כל.	אמר ליה: [רבא]	◊								!	
פירש מיד - חייב.	אמר מר:										■
היכי עביד?										^	
נועץ עשר צפרניו בקרקע עד שימות וטוביה.	רב הונא משמיה דרבא:	◊								!	
זאת אומרת: המשמש מת בעריות - פטור, דאי סלקא דעתך חייב, הכא מאי טעמא פטור? משום דאנוס הוא, אי אנוס הוא, כי פירש מיד נמי ניפטר, אנוס הוא	רבא:	◊									■
לעולם אימא לך: המשמש מת בעריות - חייב, והכא מאי טעמא פטור? משום דאנוס הוא, והא דאמרת: כי פירש מיד אמאי חייב? שהיה לו לפרוש בהנאה מועטת ופירש בהנאה מרובה.	אמר ליה אביי:	◊									■
אם כן, מצינו ארוכה וקצרה בנדה, ואנן במקדש תנן	רבה בר חנן לאביי:	ז									
אלא משום דלא דמי, ארוכה דהכא קצרה דהתם, וארוכה דהתם קצרה דהכא.		◊								!	
מי אמר אביי אנוס הוא? אלמא בשלא סמוך לוסתה קאמרינן, והא אביי דאמר חייב שתיים, אלמא בסמוך לוסתה עסקינן	מתקיף לה רב הונא בריה דרב נתן:	◊								ז	
כי איתמר דאביי - בעלמא איתמר.		◊								!	
אזהרה לבועל נדה מנין מן התורה?	בעא מיניה רבי יונתן בן יוסי בן לקוניא מרבי שמעון בן יוסי בן לקוניא:	◊								^	
שקל קלא פתק ביה, אזהרה לבועל נדה - (ויקרא י"ח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב	[רבי שמעון בן יוסי בן לקוניא]	ז									
אלא, אזהרה למשמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי דלא ניפריש מיד, מנלך?		◊								^	
אמר קרא: (ויקרא ט"ו) ותהי נדתה עליו, אפי' בשעת נדתה תהא עליו.	חזקיה:	◊								!	
אשכחן עשה, לא תעשה מנלך?		◊								^	
אמר קרא: לא תקרב, לא תקרב נמי לא תפוש, דכתיב: (ישעיהו ס"ה) האומרים קרב אליך אל תגש בי כי קדשתיך.	רב פפא:	◊								!	
(ויקרא ט"ו) והזרתם את בני ישראל מטומאתם - אמר רבי יאשיה: מיכן אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן.	ת"ר: [רבי יאשיה]	◊									■
וכמה?										^	
עונה.	רבה:	◊								!	
כל שאינו פורש מאשתו סמוך לוסתה, אפילו הויין לו בנים כבני אהרן - מתים, דכתיב: והזרתם את בני ישראל מטומאתם והזוהו בנדתה, וסמך ליה: אחרי מות.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:										■
כל הפורש מאשתו סמוך לוסתה - הויין לו בנים זכרים, דכתיב: (ויקרא י"א) להבדיל בין הטמא ובין הטהור, וסמך ליה: אשה כי תזריע וילדה זכר.	ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										■
הויין לו בנים ראויין להוראה, דכתיב: (ויקרא י') להבדיל ולהורות.	רבי יהושע בן לוי:	◊									■
כל המבדיל על היין במוצאי שבתות - הויין לו בנים זכרים, דכתיב: להבדיל בין הקדש ובין החול, וכתיב התם: להבדיל בין הטמא ובין הטהור, וסמך ליה: אשה כי תזריע.	ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:	◊									■

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-ידיעות הטומאה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
בנים ראויין להוראה, דכתיב: להבדיל ולהורות.	רבי יהושע בן לוי:										
כל המקדש את עצמו בשעת תשמיש - הויין לו בנים זכרים, שנאמר: (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים, וסמיך ליה: אשה כי תזרע.	רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר:										
השרץ ונעלם ממנו כו'.	רבי אליעזר:										
מאי בינייהו?											
שרץ ונבלה איכא בינייהו	חזקיה:										
בעינן עד דידע אי בשרץ איטמי אי בנבלה איטמי	ר' אליעזר סבר:										
לא בעינן עד דידע, דכיון דידע דאיטמא בעולם, לא צריך אי בשרץ איטמי אי בנבלה איטמי.	רבי עקיבא סבר:										
שרץ ונבלה איכא בינייהו.	וכן אמר עולא:										
דעולא רמי דרבי אליעזר אדרבי אליעזר ומשני	[עולא]										
מי א"ר אליעזר: בעינן עד דידע אי בשרץ איטמי אי בנבלה איטמי?											
מה נפשך? חלב אכל חייב, נותר אכל חייב שבת חילל חייב, יום הכפורים חילל חייב אשתו נדה בעל חייב, אהותו בעל חייב	ורמינהו, אמר רבי אליעזר:										
הרי הוא אומר: (ויקרא ד') או הודע אליו חטאתו אשר חטא בה, עד שיודע לך במה חטא ומשני: התם אשר חטא והביא אמר רחמנא - חטא כל שהוא, הכא מכדי כתיב (ויקרא ה') בכל דבר טמא, או בנבלת שרץ טמא למה ליה? שמע מינה: בעינן עד דידע אי בשרץ איטמי אי בנבלה איטמי.	[עולא]										
ורבי עקיבא?											
אידי דבעי למיכתב בהמה וחיה לכדרכי, כתיב נמי שרץ	[רבי עקיבא]										
כל פרשה שנאמרה ונשנית, לא נשנית אלא בשביל דבר שנחדש בה.	כדתנא דבי רבי ישמעאל:										
ורבי אליעזר, האי בה מאי עביד ליה?											
פרט למתעסק.	[רבי אליעזר]										
משמעות דורשין איכא בינייהו.	רבי יוחנן:										
משמעות דורשין איכא בינייהו, דרב ששת מחליף דרבי אליעזר לרבי עקיבא ודרבי עקיבא לרבי אליעזר.	וכן אמר רב ששת:										
העלם זה וזה בידו, מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:										
הרי העלם טומאה בידו וחייב.	אמר ליה: [רב נחמן]										
אדרבה, הרי העלם מקדש בידו ופטור											
חזינן, אי מטומאה קא פריש - הרי העלם טומאה בידו וחייב, אי ממקדש קא פריש - הרי העלם מקדש בידו ופטור.	רב אשי:										
כלום פריש ממקדש אלא משום טומאה, כלום פריש מטומאה אלא - משום מקדש	רבינא לרב אשי:										
אלא לא שנא.	רבינא:										
שני שבילין אחד טמא ואחד טהור, והלך בראשון ולא נכנס, בשני נכנס - חייב	תנו רבנן:										
הלך בראשון ונכנס, הזה ושנה וטבל ואח"כ הלך בשני ונכנס - חייב	[ת"ק]										
פוטל	רבי שמעון:										

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-ידיעות הטומאה		Talmud Navigator																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																		
מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																
ורבי שמעון בן יהודה פוטר בכולן משום ר' שמעון.	[רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון]																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																			

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator													א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	יט																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																											
מימרא	מאן דאמר																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																					
שבועות שנים שהן ארבע:																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																						

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פשיטא									ז					כ:
כיום שנהרג בו גדליה בן אחיקם איצטריך ליה, סלקא דעתך אמינא: כיון דכי לא נדר נמי אסור, כי נדר נמי לא הויא עליה איסור, והאי לאו מיתפיס בנדר הוא, קמ"ל.									!					כ:
ואף ר' יוחנן סבר לה להא דרבא														כ:
מבטא לא אוכל לך, איסר לא אוכל לך - שבועה.	דכי אתא רבין א"ר יוחנן:													כ:
אוכל ולא אוכל - שקר, ואזהרתיה מהכא: (ויקרא י"ט) לא תשבעו בשמי לשקר, אכלתי ולא אכלתי שוא, ואזהרתיה מהכא: (שמות כ') לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, קונמות - עובר (במדבר ל') בלא יחל יוחנן:	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:													כ:
שוא ושקר אחד הן	מיתיבי:													כ:
מאי לאו מדשוא לשעבר, אף שקר נמי לשעבר, אלמא אכלתי ולא אכלתי - שקר הוא														כ:
מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא. ומאי דבר אחד הן? דבדיבור אחד נאמרו														כ:
(שמות כ') זכור (דברים ה') ושומר בדיבור אחד נאמרו, מה שאין הפה יכול לדבר, ומה שאין האוזן יכול לשמוע.	כדתניא:													כ:
בשלמא התם בדיבור אחד נאמרו, כדבר אדא בר אהבה														כ:
נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה, דאמר קרא: זכור ושומר, כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה, והני נשי הואיל ואיתנהו בשמירה איתנהו נמי בזכירה	דאמר רב אדא בר אהבה:													כ:
אלא הכא למאי הלכתא מיבעי ליה?														כ:
אלא, כשם שלוקה על שוא, כך לוקה נמי על שקר.														כ:
כלפי לייא?														כ:
אלא אימא: כשם שלוקה על שקר, כך לוקה נמי על שוא.														כ:
פשיטא, האי לאו והאי לאן														כ:
מהו דתימא כדאמר ליה רב פפא לאביי: לא ינקה כלל, קמ"ל כדשני ליה.														כ:
ואיבעית אימא: כשם שמביא קרבן על שקר כך מביא קרבן על שוא, ור"ע היא														כא:
דמחייב לשעבר כלהבא.	[רבי עקיבא]													כא:
אי זו היא שבועת שוא? נשבע לשנות את הידוע לאדם, שבועת שקר - נשבע להחליף	מיתיבי:													כא:
אימא: נשבע ומחליף.														כא:
אכלתי ולא אכלתי - שקר, ואזהרתיה (ויקרא י"ט) מלא תשבעו בשמי לשקר, אוכל ולא אוכל עובר (במדבר ל') בלא יחל דברו, ואי זו היא שבועת שוא? נשבע לשנות את הידוע לאדם.	כי אתא רבין א"ר ירמיה א"ר אבהו א"ר יוחנן:													כא:
הא דרבי אבהו - לאו בפירושו איתמר אלא מכללא איתמר	רב פפא:													כא:
כל לא תעשה שבתורה, לאו שיש בו מעשה - לוקין עליו, ושאין בו מעשה - אין לוקין עליו, חוץ מנשבע ומימר ומקלל את חברו בשם.	דאמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רב יצחק א"ר יוחנן, ר' יהודה אומר משום ר' יוסי הגלילי:													כא:
נשבע מנלן?														כא:
אמר קרא: (שמות כ') לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא כי לא ינקה, ב"ד של מעלה אין מנקין אותו, אבל ב"ד של מטה מלקין אותו ומנקין אותו.	רבי יוחנן משום רשב"י:													כא:
דלמא הכי קאמר רחמנא: לא ינקה כלל	רב פפא לאביי:													כא:

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
---	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אי כתיב כי לא ינקה - כדקאמרת, השתא דכתיב כי לא ינקה ה', ה' הוא דאינו מנקה, אבל ב"ד של מטה מלקין אותו ומנקין אותו.											!
אשכחן שבועת שוא, שבועת שקר מנלן?											^
לשוא לשוא שתי פעמים, אם אינו ענין לשבועת שוא, תנהו ענין לשבועת שקר.	ר' יוחנן דידיה אמר:										!
האי שבועת שקר ה"ד? אילמא שבועה שלא אוכל ואכל, לאו שיש בו מעשה הוא ואלא דאמר שבועה שאוכל ולא אכל, האי מי לוקה?	והוי בה ר' אבהו:										ז
שבועה שאוכל ככר זו היום, ועבר היום ולא אכלה - רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו: אינו לוקה	והא איתמר: [רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו]										ז
אינו לוקה, משום דהוה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה - אין לוקין עליו	רבי יוחנן:										ז
אינו לוקה, משום דהוה התראת ספק, והתראת ספק לא שמה התראה	ריש לקיש:										ז
תהא באכלתי ולא אכלתי.	וא"ר אבהו:										!
ומאי שנא?											ז
בפירוש ריבתה תורה שבועת שקר דומה לשוא, מה שוא לשעבר, אף שקר נמי לשעבר.	רבא:										!
שבועה שלא אוכל ככר זו, שבועה שלא אוכלנה, שבועה שלא אוכלנה, ואכלה - אינו חייב אלא אחת, זו היא שבועת בטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד	איתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו:										ז
זו היא למעוטי מאי? לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לק?											ז
לא, למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן, זו היא דעל שגגתה קרבן עולה ויורד, אבל אכלתי ולא אכלתי לא, ור' ישמעאל היא											!
אינו חייב אלא על העתיד לבא, אבל מילקא לק.	דאמר: [רבי ישמעאל]										!
זו היא שבועת שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור	אימא סיפא:										ז
זו היא למעוטי מאי? מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לק?											ז
לא, זו היא דעל שגגתה פטור מקרבן, אבל אכלתי ולא אכלתי - על שגגתה חייב קרבן, ור"ע היא											!
דמחייב לשעבר כלהבא.	[רבי עקיבא]										!
הא אמרת: רישא ר' ישמעאל היא, רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא?											ז
כולה ר"ע, ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן, אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות, אבל קרבן מיחייב.											!
ומאי שנא?											ז
מסתברא, קאי בלהבא ממעט להבא, קאי בלהבא ממעט לשעבר?											!
שבועה שלא אוכל, ואכל כל שהוא - חייב כו'.	[רבי עקיבא]										■
ר"ע בכל התורה כולה כר"ש ס"ל דמחייב במשהו	איבעיא להו:										^
כל שהוא למכות, ולא אמרו כזית אלא לענין קרבן	דתניא, ר"ש:										■ ^
ובדין הוא דבעי אפילו בעלמא, והאי דקא מפלגי הכא - להודיעך כוחן דרבנן, דאף ע"ג דאיכא למימר: הואיל ומפרש חייב - סתם נמי חייב, קא משמע לן דפטרי											^
או דלמא בעלמא כרבנן סבירא ליה, והכא היינו טעמא, הואיל ומפרש חייב - סתם נמי חייב?											^
היכן מציינו באוכל כל שהוא חייב, שזה חייב?	ת"ש, דאמרו לו לר"ע:										■ ז
ואם איתא, לימא להו: אנא בכל התורה כולה כר"ש סבירא לן											ז

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי, לדידכו - אודו לי מיהא הואיל ומפרש חייב, סתם נמי חייב	[רבי עקיבא]																							
לא.	ואמרו ליה רבנן:																							
נזיר ששרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף כזית - חייב	תא שמע, ר"ע:																							
ואי סלקא דעתך בעלמא כר"ש סבירא ליה, למה לי לצרף?																								
שבועה שלא אוכל, ואכל נבילות וטרifות, שקצים ורמשים - חייב	ועוד תנן: [ת"ק]																							
פוטל	רבי שמעון:																							
אמאי חייב? מושבע מהר סיני הוא	והוינן בה:																							
בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין	רב ושמואל ור' יוחנן דאמרי תרוייהו:																							
אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואלויבא דרבנן, אי בסתם ואלויבא דר' עקיבא	ריש לקיש:																							
אדם אוסר עצמו בכל שהוא	דאמר: [רבי עקיבא]																							
ואי ס"ד בעלמא כר' שמעון סבירא ליה, כל שהוא נמי מושבע ועומד מהר סיני הוא? אלא לאו שמע מינה: בעלמא כרבנן סבירא ליה, שמע מינה.																								
היכן מצינו כו'.	אמרו לו רבי עקיבא:																							
ולא? והרי נמלה																								
בריה שאני.																								
והרי הקדש																								
הא בעינן שוה פרוטה.																								
והרי מפרש																								
מפרש נמי כבירה דמי.																								
והרי עפר																								
אלא תיפשוט דבעי רבא:																								
שבועה שלא אוכל ואכל עפר, בכמה?	[דבעי רבא]																							
תפשוט: עד דאיכא כזית																								
כי קאמרינן - במידי דבר אכילה קאמרינן.																								
והרי קונמות																								
קונמות נמי כמפרש דמי.																								
היכן מצינו במדבר ומביא קרבן, שזה מדבר ומביא קרבן?	אמר להן: [רבי עקיבא]																							
ולא? והרי מגדף																								
מדבר ואוסר קאמרינן, והאי מדבר וחוטא הוא.																								
והרי נזיר																								

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator													א
מימרא	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב	כג	
מביא קרבנו על דבורו קאמרינן, והאי מביא קרבן לאשתריו ליה חמרא הוא דקא מייתי.															כב.
והרי הקדש															כב.
אוסר לעצמו קאמרינן, והאי אוסר על כל העולם כולו הוא.															כב.
הרי קונמות															כב.
אין מעילה בקונמות.	קסבר: [רבי עקבא]														כב.
מחלוקת - בסתם, אבל במפרש - דברי הכל בכל שהוא, מאי טעמא? מפרש נמי כבירה דמי.	רבא:														כב.
מחלוקת - בשלא אוכל, אבל בשלא אטעום - דברי הכל בכל שהוא.	ואמר רבא:														כב.
פשיטא															כב.
מהו דתימא: ליטעום נמי כדאמרי אינשי, קמ"ל.															כב.
מחלוקת - בשבועות, אבל בקונמות - דברי הכל בכל שהוא, מאי טעמא? קונמות נמי, כיון דלא קא מדכר שמא דאכילה - כדמפרש דמי.	רב פפא:														כב.
שני קונמות מצטרפין, שתי שבועות אין מצטרפות	מיתיבי: [רבנן]														כב.
קונמות כשבועות	רבי מאיר:														כב.
ואי סלקא דעתך חייב בכל שהוא, למה לי לצרף?															כב.
דאמר: אכילה מזו עלי קונם, אכילה מזו עלי קונם.															כב.
אי הכי, אמאי מצטרפות? סוף סוף זיל להכא ליכא שיעורא, וזיל להכא ליכא שיעורא															כב.
דאמר: אכילה משתיהן עלי קונם.															כב.
דכוותה גבי שבועות, דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן, אמאי אין מצטרפין?															כב.
שאני שבועות, מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות.	רב פנחס:														כב.
אי הכי, ר' מאיר אומר: קונמות כשבועות, בשלמא שבועות - הואיל וחלוקות לחטאות, אלא קונמות אמאי לא?															כב.
איפוך:															כב.
שבועות כקונמות, ולית ליה לדבר פנחס.	רבי מאיר:														כב.
כי קאמר רב פפא - לענין מלקות, כי תניא ההיא - לענין קרבן, דבעינן שוה פרוטה.	רבינא:														כב.
למימרא, דסברי רבנן: יש מעילה בקונמות															כב.
ככר זו הקדש ואכלה - בין הוא בין חבירו מעל, לפיכך יש לה פדיון, ככר זו עלי הקדש - הוא מעל, חבירו לא מעל, לפיכך אין לה פדיון, דברי ר"מ	והתניא: [רבי מאיר]														כב.
בין הוא ובין חבירו לא מעל, לפי שאין מעילה בקונמות	חכמים:														כב:
איפוך:															כב:
אחד זה ואחד זה לא מעל, לפי שאין מעילה בקונמות, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]														כב:
הוא מעל, וחבירו לא מעל.	חכמים:														כב:
אי הכי, רבי מאיר אומר: קונמות כשבועות															כב:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא קונמות אצטרופי הוא דלא מצטרפי, הא מעילה אית בהו			◊										!	כב:
אין מעילה בקונמות כלל	והאמר ר' מאיר:	◊											◊	כב:
לדבריהן דרבנן קאמר להו: לדידי - אין מעילה בקונמות כלל, לדידכו - אודו לי מיהת דקונמות כשבועות.			◊										!	כב:
ורבנן?		◊											◊	כב:
שבועות איכא דרב פנחס, קונמות ליכא דרב פנחס.	[רבנן]	!	◊											כב:
שבועה שלא אוכל, ואכל עפר - פטור.	רבא:		◊											כב:
שבועה שלא אוכל עפר, בכמה? כיון דאמר שלא אוכל - דעתיה אכזית, או דלמא כיון דלאו מידי דאכלי אינשי הוא - בכל שהוא?	בעי רבא:		◊										^	כב:
תיקו.													■	כב:
שבועה שלא אוכל חרצן, בכמה? כיון דמתאכיל על ידי תערובת - דעתיה אכזית, או דלמא כיון דלא בעיניה אכלי ליה אינשי - דעתיה אמשחו?	בעי רבא:		◊										^	כב:
תיקו.													■	כב:
נזיר שאמר שבועה שלא אוכל חרצן, בכמה? דכיון דכזית איסורא דאורייתא הוא, כי קא משתבע - אהתירא קא משתבע ודעתיה אמשחו, או דלמא כיון דאמר שלא אוכל - דעתיה אכזית?	בעי רב אשי:		◊										^	כב:
שבועה שלא אוכל, ואכל נבילות וטריפות, שקצים ורמשים - חייב	תא שמע: [ת"ק]		◊										! ■ ♦	כב:
פוטל	רבי שמעון:		◊										! ■ ♦	כב:
והוינן בה, אמאי חייב? מושבע ועומד מהר סיני הוא													! ◊	כב:
בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין	רב ושמואל ור' יוחנן:		◊										! !	כב:
אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן, אי בסתם ואליבא דרבי עקיבא	ריש לקיש:		◊										! !	כב:
אדם אוסר עצמו בכל שהוא	דאמר: [רבי עקיבא]												! ! ■	כב:
והא נבילה דמושבע ועומד מהר סיני הוא - דכי חרצן לגבי נזיר דמיא, וטעמא דפריש, הא לא פריש - דעתיה אכזית, שמע מינה.			◊										!	כב:
אלא תפשוט דבעי רבא:													◊	כב:
שבועה שלא אוכל עפר, בכמה?	[דבעי רבא]		◊										◊ ^	כב:
תפשוט דעד דאיכא כזית, דהא נבילה כעפר דמיא, וטעמא דפריש, הא לא פריש - דעתיה - אכזית			◊										◊ ◊	כב:
לא, עפר לאו בר אכילה הוא כלל, נבילה בת אכילה, ואריא הוא דרביע עילויה.			◊										!	כב:
שבועה שלא אוכל, ואכל ושתה - אינו חייב אלא אחת													■	כב: מ
שבועה שלא אוכל ושתה, ואכל ושתה - חייב שנים.													■	כב:
שבועה שלא אוכל, ואכל פת חטין ופת שעורין ופת כוסמין - אינו חייב אלא אחת													■	כב:
שבועה שלא אוכל פת חטין ופת שעורין ופת כוסמין, ואכל - חייב על כל אחת ואחת.													■	כב:
שבועה שלא אשתה, ושתה משקין הרבה - אינו חייב אלא אחת													■	כב:
שבועה שלא אשתה יין ושמן ודבש, ושתה - חייב על כל אחת ואחת.													■	כב:
שבועה שלא אוכל, ואכל אוכלין שאינן ראויין לאכילה, ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה - פטור.													■	כב:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
שבועה שלא אוכל, ואכל נבילות וטריפות, שקצים ורמשים - חייב	[ת"ק]																							
פטר.	רבי שמעון:																							
אמר קונם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום, והוא אכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים - הרי אשתו אסורה.																								
שבועה שלא אוכל, ושתה - חייב	רבי חייא בר אבין אמר שמואל:																							
איבעית אימא: סברא, ואיבעית אימא: קרא.																								
איבעית אימא סברא, דאמר ליה אינש לחבריה: נטעום מידי, ועיילי ואכלי ושתו.																								
ואיבעית אימא קרא, שתיה בכלל אכילה																								
מנין לשתיה שהיא בכלל אכילה? שנאמר: (דברים י"ד) ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך ותירושך, ותירוש חמרא הוא, וכתוב ואכלת.	דאמר ריש לקיש:																							
ודלמא על ידי אניגרונ																								
אניגרונ - מיא דסילקי, אכסירגון - מיא דכולהו סילקי	דאמר רבה בר שמואל:																							
מהכא: (דברים י"ד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוו נפשך בבקר ובצאן וביין ובשכר, יין חמרא הוא, וכתוב ואכלת.	אלא אמר רב אחא בר יעקב:																							
ודלמא ה"ל על ידי אניגרונ																								
שכר כתיב, מידי דמשכר.																								
ודלמא דבילה קעילית																								
אכל דבילה קעילית ושתה דבש וחלב, ונכנס למקדש ועדב - חייב	דתניא:																							
אלא גמר שכר שכר מנזיר, מה להלן יין, אף כאן יין.																								
שבועה שלא אוכל, ואכל ושתה - אינו חייב אלא אחת	רבא, אף אנן נמי תנינא:																							
אי אמרת בשלמא שתיה בכלל אכילה, איצטריך ליה לתנא לאשמועינן דאינו חייב אלא אחת, אלא אי אמרת שתיה לאו בכלל אכילה, שבועה שלא אוכל ואכל ועשה מלאכה, מי איצטריך לאשמועינן דאינו חייב אלא אחת?																								
אלא מאי? שתיה בכלל אכילה	א"ל אביי:																							
שבועה שלא אוכל ושתה, ואכל ושתה - חייב שתיים	אימא סיפא:																							
כיון דאמר שלא אוכל איתסר ליה בשתיה, כי אמר שלא אשתה אמאי חייב? אילו אמר שלא אשתה תרי זימני, מי מחייב תרתי?																								
התם דאמר שלא אשתה והדר אמר שלא אוכל, דשתיה בכלל אכילה איתא, אכילה בכלל שתיה ליתא.	אמר ליה: [רבא]																							
אבל אמר שבועה שלא אוכל ושתה, ואכל ושתה, ואינו חייב אלא אחת, אי הכי, אדתני רישא: שבועה שלא אוכל, ואכל ושתה - אינו חייב אלא אחת, ליתני: שבועה שלא אוכל ושתה - אינו חייב אלא אחת, וכל שכן שלא אוכל לחודיה																								
אלא לעולם כדקתני, ושאי הכא, כיון דאמר שלא אוכל והדר אמר שלא אשתה, גלי אדעתיה דהך אכילה דאמר - אכילה גרידתא היא.																								
מתני' נמי דיקא:	רב אשי:																							
שבועה שלא אוכל - ואכל אוכלין שאין ראויין לאכילה, ושתה משקין שאין ראויין לשתיה - פטור	[תנן]																							
הא ראויין - חייב																								
ואמאי? הא שבועה שלא אוכל קאמר																								

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
דלמא דאמר תרתי: שבועה שלא אוכל, שבועה שלא אשתה.										ז	ו
שבועה שלא אוכל, ואכל פת חטין כו'.											■
ודלמא למיפטר נפשיה מאחרנייתא קאתי:										ז	ו
הוה ליה למימר חטין ושעורין וכוסמין.										!	ו
ודלמא לכוס										ז	
דהוה ליה למימר פת חטין ושעורין וכוסמין.										!	ו
ודלמא פת חטין לאכול, שעורין וכוסמין לכוס										ז	
דהוה ליה למימר פת חטין ושל שעורין ושל כוסמין.										!	ו
ודלמא ע"י תערובת										ז	ו
אימא וכן של שעורים וכן של כוסמין, פת פת למה לי? שמע מיניה לחלק.										!	ו
שבועה שלא אשתה, ושתה משקין הרבה - אינו חייב אלא אחת כו'.											■
בשלמא התם דאמרת מייתרא ליה פת פת לחיובא, אלא הכא מאי הוה למימר? דלמא למיפטר נפשיה ממשקין אחריני קאתי:										ז	ו
הכא במונחין לפניו עסקינן, שהיה לו לומר שבועה שלא אשתה אלו.	רב פפא:									!	ו
ודלמא אלו הוא דלא שתינא, אחריני שתינא										ז	
אלא, דאמר שבועה דלא שתינא כגון אלו.										!	ו
דלמא כגון אלו דלא שתינא, בציר מהכי וטפי מהכי שתינא										ז	
אלא, כגון דאמר שבועה שלא אשתה ממין אלו.										!	ו
ודלמא מין אלו הוא דלא שתינא, הא אינהו גופיהו שתינא										ז	
אימא שלא אשתה אלו ומינייהו.										!	ו
במסרהב בו חבירו עסקינן, דאמר לו בוא ושתה עמי יין ושמן ודבש, דהיה לו לומר שבועה שלא אשתה עמך, יין ושמן ודבש למה לי? לחייב על כל אחת ואחת.	רב אחא בריה דרב איקא:									!	ו
תן לי חטין ושעורין וכוסמין שיש לי בידך, שבועה שאין לך בידי כלום - אינו חייב אלא אחת, שבועה שאין לך בידי חטין ושעורין וכוסמין - חייב על כל אחת ואחת	תנן התם:										■
אפי' פרוטה מכולם מצטרפת.	וא"ר יוחנן:										■
פליגי בה רב אחא ורבינא:											■
אפרטי מיחייב, אכללי לא מיחייב	חד: [רב אחא/רבינא]									■	■
אכללי נמי מיחייב.	וחד: [רב אחא/רבינא]									■	■
הכא מאי?										^	
הכי השתא, התם מיחייב אכללא ומיחייב אפרטא, דהא אי משתבע והדר משתבע מיחייב תרתי, הכא אי סלקא דעתך איתא בכללא, אפרטי אמאי מיחייב? מושבע ועומד הוא.	רבא:									!	ו